

Predmet: Bihać – optuženi Đuro Tadić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 5/13

Broj optužnice: KTO br. 3/13

Optužnica podignuta: 08.04.2013.

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZJ

Glavni pretres: 17.10.2013.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Mirsada Mešića

Do početka oružanih sukoba u Bosni i Hercegovini svedok je živeo u mestu Orašac, opština Bihać. Orašac je napadnut 22. septembra 1992. godine, pa je svedok pobjegao u obližnju šumu. Sutradan se vratio kući, gde je zatekao ubijene dedu i babu. Dok ih je zajedno sa ocem sahranjivao, na njih su pucali, pa je ponovo pobjegao u šumu, u pravcu mesta Duljci. Sa mesta na kojem je bio sakriven video je da neki ljudi u Duljcima beru šljive. Zbog udaljenosti nikoga nije mogao da prepozna. U jednom momentu video je da je putem do mesta gde su brane šljive došlo vozilo marke *Golf* crvene boje, a zatim je došla *stodesetka* (kamion marke TAM 110). Iz tog pravca je čuo pucnjavu. Nakon pola sata, iz istog pravca je video vatru.

Ispitivanje svedoka Dragiše Vulina

Svedok je bio pripadnik Vojske Republike Srpske. Ističe da se u konkretnom slučaju radi o zameni identiteta. Objašnjava da je u vreme kritičnog događaja bio u činu kapetana i da je stalno bio na ratištu na prvoj borbenoj liniji, te da u Kulen Vakuf nikada nije dolazio. U njegovoj jedinici bio je potporučnik Vulin, za kojeg misli da se zove Aleksandar ili Dušan. Za događaj u mestu Duljci čuo je tek u Kantonalnom tužilaštvu u Bihaću.

Ispitivanje svedoka Branka Kokota

Svedok je u periodu od maja 1992. do septembra meseca 1993. godine radio kao kriminalistički tehničar u policiji u Ripču. Krajem septembra 1992. godine, zajedno sa Duškom Popovićem koji je bio načelnik krim. službe, otišao je na uviđaj u mesto Orašac jer im je javljeno da su ubijeni neki civili. Nije posedovao opremu za obavljanje uviđaja pa je samo fotografisao lice mesta i stradale, koji su bili ubijeni iz vatrenog oružja. O ovom uviđaju zapisnik je sačinio Popović. Istog dana, ili sutradan otišli su na uviđaj i u mesto Čukovi. Dolaskom na lice mesta nisu zatekli nikakve leševe, već samo jedan prostor koji je bio „kao ostrugan“. U blizini tog mesta nije primetio nikakve kuće. Nezvanično je čuo da su u Duljcima stradali civili koji su brali šljive.

Ispitivanje svedoka Dušana Popovića

U kritičnom periodu svedok je bio načelnik Odeljenja za suzbijanje kriminaliteta u mestu Ripče. Dobili su usmenu dojavu da su u mestu Orašac ubijeni civili, pa je zajedno sa kriminalističkim tehničarem Brankom Kokotom otišao na lice mesta. U Orašcu su ih sačekali pripadnici rezervnog sastava policije i pokazali im mesta gde su bili ubijeni civili. Kokot je fotografisao lice mesta, a on sačinio službenu belešku. Sutradan mu je načelnik policije Dušan Cimeša rekao da su u mestu Čukovi ubijeni civili dok su brali šljive, da je na uviđaju bila vojna policija, ali da on i

Kokot odu na uviđaj jer su stradali civili. Uviđaj je obavila vojna policija, jer su preživeli civili Bego Dupanović i njegov sin rekli da je na njih pucala grupa od 6-7 maskiranih lica koja su bila u vojnim uniformama, a njih su mogla imati samo lica angažovana pri vojsci. Dolaskom na lice mesta zatekli su čist teren, samo su na jednom mestu videli tragove struganja. Na tom prostoru je video jednu kuću i osetio miris paljevine, ali se sada ne seća da li je tada kuća gorela. Čuli su da su leševi stradalih odvezeni u nepoznatom pravcu. Nije istraživao ko je uklonio leševe. U to vreme policija je imala kamion *stodesetku* koju je vozio rezervni policajac Goran Mihajlović¹. Objašnjava da se mesto gde su ubijeni civili zove Duljci i da je to zaselak u mestu Ćukovi, koji je od Ripča udaljen oko 20, a od Rajinovca oko 6 kilometara. Nije imao informaciju ko su bili izvršioci, niti je to istraživao, jer je to bilo u nadležnosti vojne policije. Povodom ovog događaja nije kontaktirao sa vojnom policijom, a ukoliko je i bilo kontakata, to je bilo na višem nivou. Dva meseca nakon ovog uviđaja bio je ponovo na uviđaju u Orašcu kada je nakon porodične svađe Slobodan Đukić ubio sina Gojka, a Slobodana Zoran, za kojeg nije siguran da li je Slobodanov ili Gojkov sin. Za vreme njihove sahrane ljudi su pričali da je „Đukiće stigla Božija pravda“, pa je tada „procurilo“ da su i oni bili umešani u ranija ubistva civila u Duljcima. Poznaje Žarka Sekulića koji je bio komandir policije u Kulen Vakufu, ali se ne seća da je sa njim razmenjivao informacije u vezi sa stradanjem civila u Duljcima. Misli da optuženog zna iz viđenja. Poznato mu je da je Toma Đukić poginuo zajedno sa još nekoliko boraca iz Rajinovaca i da su sahranjeni dan-dva pre ovog događaja. U vreme stradanja civila u Duljcima, peti korpus Armije BiH probio je liniju fronta koja je bila u neposrednoj blizini, pa je policija bila angažovana na popunjavanju linije, tako da na ovom slučaju nije bilo ozbiljnijeg rada.

---

¹ Goran Mihajlović je, na osnovu sporazuma o priznanju krivice, za ratni zločin protiv civilnog stanovništva izvršen u Orašcu pravosnažno osuđen presudom Kantonalnog suda u Bihaću.